

visse af de Betingelser, som ere opstillede for Fængsling, forstaas saaledes, at de saa at sige gøre al Fængsling umulig. Vi have derfor, da nu Fængsling ikke kan undværes, foreslaaet i alt væsentligt at vende tilbage til den Formulering, som Kommissionsforslaget har. Vi mene altsaa ikke, at der bør forlanges „skellig Grund til at antage“ den vedkommende som skyldig. Den nærmeste Forstaaelse af dette Udtryk „skellig Grund til at antage“ er, at der er Vished, og det kan umulig fordres, at der skal være Vished, juridisk Vished, om en Ting paa det Stadium, hvor Fængslingen finder Sted. Der kan ikke forlanges andet end grundet Mistanke; der skal naturligvis forlanges mere end løs Mistanke, der skal forlanges grundet Mistanke. Ja, et Udtryk som „skellig Grund til Mistanke“ kan ogsaa bruges, men Udtrykket „skellig Grund til at antage“ o. s. v. betyder efter den naturlige Opfattelse meget mere end det og noget urimeligt. — Der er en anden Bestemmelse, som er lige saa væsentlig, ja mere væsentlig end flere af de andre; det er med Hensyn til det Varetægtsfængsel, som man betegner som Kollisions-Varetægtsfængsel. Dette Varetægtsfængsel skal, efter hvad vi altsaa foreslaa, kunne anvendes, naar der er særlig Grund til at antage, at den paagældende vil tilintetgøre Forbrydelsens Spor, paavirke Vidner o. s. v. Det skal efter Forslaget kun kunne anvendes, naar vedkommende er i Færd med at foretage disse Handlinger; men det er alt for begrænset. At være i Færd med, der er det samme som at staa i Begreb med, er umiddelbart uden Tidsafbrydelse at foretage noget, men kan man først da gribe ind, vil det ofte være for sent. Naar der er skellig Grund — for at bruge dette Udtryk — til at antage, at han vil gøre dette, maa man komme betids til det og ikke indskrænke sig til at foretage noget i det Øjeblik, da han er i Færd med det. — Med Hensyn endelig til Varetægtsfangers Behandling er det kun paa enkelte Punkter, at vi afvige fra Forslaget. At legemlig Revselse ikke maa anvendes som disciplinær Straf paa Varetægtsfanger, kunne vi ikke anse for rigtigt. Det skal jo kun anvendes, naar der er foretaget saadanne Handlinger som Vold mod Opsynet eller deslige. Med andre Ord, naar en Varetægtsfange, ikke fordi han er Varetægtsfange, men fordi han f. Eks. er en Bølle, foretager sig sligt, er der ingen Grund til at behandle ham anderledes

end andre Fanger, som gøre sig skyldige i den Slags Streger. — Et andet Punkt har Flertallet under Nr. 280 foreslaaet at udelære af rent tekniske Grunde, og det samme gælder om vort Forslag under Nr. 283, idet vi mene, at det er Ting, som ikke bør have Plads i et Lovforslag om Retsplejen. Det vedkommer den administrative Ordning, og for saa vidt der maatte være noget at ændre i dette, enten det nu maatte ske ved Lov eller Anordning, ligger det uden for en Proceslov.

Der er nu kun et Punkt tilbage i dette Afsnit, hvor Flertallets Stilling afviger fra Mindretallets, nemlig Ændringsforslaget under Nr. 282, som angaar Spørgsmaalet om, naar en Fængsling bortfalder i Tilfælde af Appel. Naar sigtede er frifunden, eller der er paalagt ham Straf af Bøder eller simpelt Fængsel, vil det jo regelmæssigt være saa, at han maa løslades, men erklæres der Appel inden Løsladelsen har fundet Sted, maa det bero paa Retten — hvis Paatalemyndigheden henstiller eller begærer det — at bestemme, om Løsladelsen skal finde Sted eller ikke. Det er jo givet, at dette, at Paatalemyndigheden ikke vil lade Sagen falde, ikke vil lade det blive ved den frifindende Dom, er en fornyet Sigtelse, og at der ogsaa i Henhold til denne fornyede Sigtelse maa kunne rettes Begæring til Retten om en fornyet Fængsling. Det vilde være praktisk unaturligt, om der med Nødvendighed skulde finde en Løsladelse Sted, for at man saa muligvis senere skulde se at faa fat paa paagældende igen. Det vil ofte kunne være Tilfældet, at denne Mellefrist kunde benyttes af den paagældende til at realisere den Flugt, som regelmæssigt vil være det, der motiverer Fængslingen. — Ændringsforslaget under Nr. 283 har jeg allerede nævnt samtidig med Ændringsforslaget Nr. 280, fordi det er den samme Grund, der fører os til at stille begge disse Forslag.

Bærentsen: Efter den indgaaende Omtale, den ærede Ordfører har givet af de Forslag, hvorom Flertallet og Mindretallet ikke ere enige, haaber jeg at kunne udtale mig forholdsvis kort derom. Jeg skal angive det almindelige Hovedsynspunkt, fra hvilket Mindretallet er gaaet ud, naar det ikke har kunnet tiltræde Flertallets Ændringsforslag. Det er dette, at det forekommer os, at Flertallets Ændringsforslag — navnlig naar man tager dem i deres Sammenhæng — føre til en